

то му, което было дѣло на истинж-тж и дѣло Божіе, ще успѣе. Но когато попытамы кое въ характеръ-тъ му най-много е помогнало да успѣе дѣло-то му, отговоръ-тъ въроятно е че той е съединявалъ въ себе си до извънреднж степень нѣжностъ съ безстрашливость, и непритворнж смиренность съ твърдостъ въ намѣреніе.

Нѣжностъ-та му — широкосърдечна-та му Германска нѣжностъ — е достойна за забѣлѣжваніе, едно, защото тя е служила като противовѣсъ на безстрашливость-тж му, и, друго, защото тя види ся да не е забѣлѣжена добрѣ отъ онѣзи, които не виждатъ друго въ Лутера освѣнь грубости.

Нѣжностъ-та на Лутера ся проявява, първо, въ еднж нѣжнж съвѣсть. Тази нѣжна съвѣсть го правила въ младини-тѣ му да чувствува толкозь дълбоко грѣшно-то си състояніе, да ся грыжи толкозь грыжливо за спасеніе-то на душж-тж си, и да ся потрѣси отъ безнравственности-тѣ на Римъ. Тя по-послѣ го научила да обикне думж-тж “покаяніе.” И тя, прѣзь всичко-то послѣдне врѣме на животъ-тъ му, го карала да съди за себе си строго, безъ той да смѣе да ся оправдае прѣдъ Бога по начинъ по който пріатели-тѣ му быхж го извинили.